

paa en saadan Redaction i Betragtning af, hvad den høitærede Justitsminister anførte, at man jo ikke i fremtidige Contracter kunde forhindre Eierne i at betinge sig en vis Betaling mere, end de egenlige Afgifter, naar Fæsterne indtage Indskiddere. Man kan altsaa ikke forhindre for de fremtidige Fæstecontracter, at der bliver opstillet en saadan Bestemmelse; det var jo paa en Maade at eludere Loven, og derfor har jeg troet, at det vilde være unyttigt at gjøre den gjældende for Andre end for dem, for hvilke Contractsbestemmelsen allerede bestaaer. Dette var omtrentt Alt, hvad jeg har kunnet optegne af den høitærede Ministers Fordrag og hvad jeg har at anføre om disse Punkter. Jeg seer rigtigt nok, at eet Punkt har jeg sprunget over; han har nemlig meent, at man med Hensyn til Communer og til enkelte Gaardmænd skulde være lidt betænksom med at vedtage denne Bestemmelse, om man ikke vilde være betænksom herved med Hensyn til Jorddrotterne; men jeg kan dog ikke ønske at give Gaardmændene en Ret, som jeg ikke vil give Jorddrotterne, og derfor kan jeg ikke tillægge denne Betænkelse nogen særdeles stor Vægt. Jeg troer, at naar vi vilde nægte Godseierne denne Ret, skulle vi ogsaa nægte Gaardeierne den.

Justitsministeren: Det er kun et Par mindre væsentlige Bemærkninger, som jeg maa tillade mig i Anledning af det sidste Foredrag, at fremkomme med. Jeg troer nemlig ikke, at der i § 5 af den provisoriske Forordning findes en saadan Mangel som den, jeg har paapeget ved § 4 i det foreliggende Udkast. Det hedder nemlig der, at den Forpligtelse til ikke at tage Jnderster tilhuse etc., skal ikke være dem til Hinder i at modtage deres Beslagtede og Besvogrede i op- og nedstigende Linie. Forpligtelsen til ikke at tage Jnderster tilhuse, den forbliver, efter den provisoriske Forordning, fremdeles bestaaende, men det er kun i den enkelte Retning, at den ikke skal være de Paagjældende til Hinder i at modtage enkelte Beslagtede; men derfor ligger Feilen deri, at man ved Redactionen af Udkastets § 4 har sluttet sig saa nær som muligt til den provisoriske Forordnings § 5, skjøndt § 4 aldeles har forandret Principet i denne Paragraph.

Jorfaavidt som den ærede Rigsdagsmand tillige har paaberaabt sig, at den Forskiel, som fremkommer, eller, som jeg har sagt, vilde fremkomme mellem Kjøbstæderne og Landet, allerede var tilstede efter den provisoriske Forordnings Udstedelse, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg heller ikke kan erkjende dette; thi i Kjøbstæderne ansee selv de, som have indgaaet Contracter om ikke at fremleie deres Leilighed, sig dog vistnok paa ingen Maade udelukkede fra at tage deres Beslagtede eller Besvogrede i op- og nedstigende Linie i Huset hos sig, og det er derfor, at den provisoriske Forordning gik ud, at dette heller ikke kunde forbydes Fæsterne eller Leierne paa Landet.

Judenrigsministeren: Det forekommer mig, at der var en vis Modsigelse mellem den ærede næstsidste Talers sidste Foredrag, og det, den samme ærede Rigsdagsmand yttrede, da han talte første Gang. I sit andet Foredrag fremhævede han nemlig, at det ikke var nogen betydelig Forandring, der skeete ved Ændringsforslaget under Nr. 2, hvorimod det forekommer mig, at han i sit tidligere Foredrag, i Modfætning til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn, som meente, at Sagen ikke var af en saa stor Vigtighed, fremhævede, at det var en temmelig betydelig Forandring. Jeg troer ogsaa, at Ændringsforslaget under Nr. 2 virkelig er af et meget større Omfang end § 5 i den provisoriske Lov, thi ved dette Ændringsforslag hæves netop hele den Artikel i Loven, hvorom der er Spørgsmaal, hvorimod denne ved den provisoriske Lov kun modtager nogen Indskrænkning. Jeg skal ikke fortiden gaae ind paa, hvorvidt der i og for sig kan være Anledning til aldeles at have Artiklen i Loven, som der er Spørgsmaal om; men det forekommer mig, at den Betragtningssmaade, man fornemmelig maa ønske at fastholde i denne Sag, det er den, som allerede af en anden æret Rigsdagsmand er bleven gjort gjældende, at, naar en Lov er udkommen provisorisk, maa man være meget vaersom med at gjøre Forandringer i den, naar disse ikke ere særdeles paatrængende. Den provisoriske Lov, hvormed Thinget her bestjæftiger sig, er visstelig i sin Tid, da den udkom, meget noie bleven overveiet af Regjeringen, og denne har vistnok havt særde-